

Arrest

nr. 62 520 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 februari 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die *loco* advocaat S. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In december 2008 treedt verzoeker te Marokko in het huwelijk met mevrouw M.A. van Belgische nationaliteit. Op 26 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Op 10 juni 2009 wordt het visum toegekend.

Verzoeker komt op 10 juli 2009 het Belgische Rijk binnen en wordt op 25 augustus 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 januari 2011 wordt een negatief samenwoningverslag opgesteld.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.B.H. (...) geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag dd 10.11.2010, opgesteld door de politie van Sint-Truiden blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Volgens hem heeft zijn echtgenote hem in de steek gelaten en nam ze haar intrek bij een vriend die zij leerde kennen tijdens haar nachtwerk. Hij zou nog steeds verliefd zijn op zijn vrouw en zij zou hem geregeld 1x per week bezoeken. Ze weet volgens hem geen definitief besluit te nemen. Betrokkene heeft haar de kans gegeven door een jaar op haar te wachten.

Uit het relatieverlag dd.05.01.2011, opgesteld door de politie van Lummen en uitgevoerd bij de echtgenote van betrokkene, blijkt echter dat de echtgenote samenwoont met een andere man die omschreven wordt als haar nieuwe vriend en toekomstige echtgenoot. De echtgenote verklaart dat zij geen relatie meer heeft met betrokkene sedert september 2010. Hieruit kunnen we besluiten dat er geen gezinscel meer bestaat tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat er geen gezinscel meer bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Dat louter dor zich te steunen op het feit dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn vroegere echtgenote, de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins correct de situatie van verzoeker beoordeeld heeft.

Verzoeker verblijft als sinds 2008 in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd.

Het gebrek aan gezinscel is niet te wijten aan verzoeker.

Dat evenwel verwerende partij daar totaal geen rekening mee gehouden heeft.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1884-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag dd 10.11.2010, opgesteld door de politie van Sint-Truiden blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Volgens hem heeft zijn echtgenote hem in de steek gelaten en nam ze haar intrek bij een vriend die zij leerde kennen tijdens haar nachtwerk. Hij zou nog steeds verliefd zijn op zijn vrouw en zij zou hem geregeld 1x per week bezoeken. Ze weet volgens hem geen definitief besluit te nemen. Betrokkene heeft haar de kans gegeven door een jaar op haar te wachten.

Uit het relatieverslag dd.05.01.2011, opgesteld door de politie van Lummen en uitgevoerd bij de echtgenote van betrokkene, blijkt echter dat de echtgenote samenwoont met een andere man die omschreven wordt als haar nieuwe vriend en toekomstige echtgenoot. De echtgenote verklaart dat zij geen relatie meer heeft met betrokkene sedert september 2010. Hieruit kunnen we besluiten dat er geen gezinscel meer bestaat tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder het verblijf heeft beëindigd omwille van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker betoogt dat verweerder onzorgvuldig onderzoek leverde over zijn situatie. Verweerder verwijst enkel naar het feit dat hij niet meer samenwoont. Verzoeker wijst erop dat hij al sinds 2008 in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is en dat het gebrek aan gezinscel niet aan hem te wijten is. Met deze elementen heeft verweerder geen rekening gehouden.

Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing gebaseerd op de samenwoningverslagen van 10 november 2010 en 5 januari 2011 en heeft ook telkens de doorslaggevende elementen van deze samenwoningverslagen overgenomen in de motieven. Hieruit blijkt dat verweerder een grondig onderzoek voerde naar verzoekers situatie waarbij wel degelijk werd rekening gehouden met zijn verklaringen dat zijn echtgenote hem in de steek heeft gelaten en bij een vriend inwoont, maar dat ze nog contact hebben en hij hun relatie nog een kans zou willen geven. Verweerder heeft vervolgens een tweede woonstcontrole gedaan bij verzoekers echtgenote. Zij bevestigde dat zij een nieuwe relatie heeft en zij verduidelijkte dat zij geen relatie meer heeft met verzoeker sinds september 2010.

De Raad stelt vast dat verweerder dus wel degelijk een grondig onderzoek heeft gedaan waarbij zowel verzoeker als zijn echtgenote de kans kregen om hun situatie toe te lichten. Zowel verzoeker als zijn echtgenote gaven aan dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het feit dat dit de keuze was van verzoekers echtgenote en aldus buiten zijn wil gebeurde, toont niet aan dat de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is onzorgvuldig zou zijn. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet voorziet niet in een uitzondering voor situaties waarbij de relatie buiten de wil van de gevestigde vreemdeling zou worden beëindigd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing deze moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet met alle aan hem gekende feiten rekening zou hebben gehouden. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. De Raad stelt vast dat uit bovenstaande bespreking duidelijk blijkt dat verweerder op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en om die reden het verblijfsrecht van verzoeker kan beëindigen.

Verzoeker betoogt ten slotte dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen kunnen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken te overleggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens de samenwoningcontrole al zijn argumenten heeft kunnen naar voor brengen. Verzoeker geeft ook niet aan welke andere argumenten hij nog naar voor had willen brengen en waartoe hij de kans niet zou hebben gekregen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN